

DE WERELDEN VAN DE GEEST

15 november 1974

Goedenavond, vrienden.

Vandaag behandelen wij een meer geestelijk onderwerp. U beseft wel dat wij ook nu niet alwetend of onfeilbaar zijn, zodat wij van u verwachten dat u zelf nadenkt. Ik zou u graag vandaag iets willen vertellen over:

DE WERELDEN VAN DE GEEST

Wanneer je op aarde leeft heb je een voorstelling van het leven in het hiernamaals, of gelooft daarin mogelijk geheel niet. Maar op een gegeven ogenblik komt het voor u ook werkelijk zover. Dan moet u er wel aan geloven, of u nu wilt of niet. Ook dan denken de meesten nog steeds: De wereld waarin ik leef, is de enige werkelijke, de enige echte wereld. Maar er zijn zo onnoemelijk vele mogelijkheden wanneer je bent overgegaan, dat het mij niet onjuist leek daarover op deze avond nog eens iets te vertellen. Wanneer je pas overgaat bv. bevind je je gewoonlijk in iets wat enigszins doet denken aan Londen in de mist of iets dergelijks. Wat duister, het is niet gemakkelijk vormen te herkennen, geen geluid. Je staat daar vaak enige tijd alleen voor je je ervan bewust wordt dat er iemand vlak bij je staat. Die persoon tracht je dan te vertellen dat je daar niet moet blijven staan. Voor velen is dit een moeilijk punt: zij zijn antiautoritair en denken: nu blijf ik juist wel hier staan. Waarop zij het heel vreemd vinden dat de persoon die hen aansprak onmiddellijk verdwijnt. Waarna zij moeten wachten tot er iemand is, die zij wel willen volgen. Maar er zijn er ook velen die wel meekomen.

Die komen voor hun gevoel dan in een niet al te zeer verlichte kamer terecht waar het verder niet onaangenaam is. Men zegt hen dan eerst maar eens uit te rusten. Men valt dan gewoonlijk al snel in een soort slaap. Hierin herdenken zij hun leven op aarde, herbeleven delen daarvan. Maar daarna worden zij weer wakker ook. Dan komt men tot de meestal nogal verwarrende conclusie dat de besloten warme kamer er niet meer is. Je staat a.h.w. midden op een groot plein vol met mensen en beseft opeens: Alles wat ik nu gedroomd, gezegd, gedacht heb, heeft eenieder kunnen volgen. Dan is het vaak wel wat moeilijk. Aanvaard je de situatie dan gaat alles normaal verder, heb je contact met die anderen en vind je weer helpers en geleiders die je verder helpen.

Er zijn echter ook altijd wel weer entiteiten die zich denken: Ik zal hier voor gek blijven staan... Zij vluchten dus terug. Maar je kunt niet meer terugkeren naar hetzelfde duister dat je goed en kort na de dood hebt ervaren. Men dient dit te beseffen. Je kunt niet meer in de nevel onderduiken maar komt in een sfeer, die nog het meeste doet denken aan de stoomkamer van een ouderwets stoombad. Er is geluid, er zijn anderen rond je, die je echter maar zelden ziet. Je voelt je daar onaangenaam en zou graag een uitgang willen vinden, maar die is er niet. Het geheel lijkt wat op een angstdroom. Kom je tot rust en aanvaard je het feit dat eenieder je zal kennen zoals je werkelijk bent, dan kom je er toch wel weer uit. Je kunt je ook in een hoekje terugtrekken en net doen of er niets is. Maar dan wordt het rond je weer wat donkerder. Je ontwaakt dan toch weer in een wereld, soms een stad of een dorp, een stuk land. Maar waar je ook komt het ziet er alles nogal onappetijtelijk uit. Wij noemen dit wel eens de achterbuurten.

In ieder geval kun je hier voor je eigen besef weer leven en contact hebben met anderen. Maar die contacten zijn in dergelijke werelden niet bepaald aangenaam, daar eenieder zijn geheimen heeft, zaken die hij wil verbergen en verzwijgen. U weet hoeveel spanningen het kan inhouden, wanneer je tracht iets van je wezen niet bloot te geven aan anderen. Er zijn echter geesten die dit langere tijd uit kunnen houden zich op hun eigen houding bezinnen en dan toch een weg

terug willen gaan zoeken naar die eerste gemeenschap, dat plein. Zij zullen daarin gewoonlijk slagen, zij het dat zij daartoe soms hulp van anderen van node hebben. Maar die hulp wordt altijd weer volgaarne en zonder voorbehoud gegeven. Anderen kunnen ook deze wereld niet aan en verbergen zich weer in een donker hoekje waarbij zij alle contacten verder afwijzen. Tot hun verbazing ontdekken zij dan na enige tijd dat zij in een nog duisterder en voor hen nog onaangename wereld beland zijn.

Maar laat ons niet al te pessimistisch zijn en aannemen dat de achterbuurten en alles wat daarmee verbonden kan zijn, voor de aanwezigen toch nooit in aanmerking zal komen. Maar indien u met een wat duistere wereld in contact zou komen, dan moet u maar onthouden dat een weglopen in de geestelijke werelden nog onaangename consequenties heeft dan in uw eigen wereld soms het geval is. Bijt de tanden - die je dan niet meer werkelijk hebt - stevig op elkaar en doorsta alles zo goed je maar kunt. Dat is in dat geval mijn raad.

Maar nogmaals, wij zullen de andere methode wel kiezen. U staat dus op dat plein en gaat met iemand mee. Nu is het wonderlijke, dat dat plein lijkt te wijken, een soort plein zonder einde dus. Maar op een gegeven ogenblik denk je bij jezelf: ben ik nu nog in die menigte? En dan eerst beseft je dat alles veranderd is. Je bevindt je in een wereldje waarin je bepaalde dingen meent te herkennen. Er is bv. een boom, waarvan je voelt dat je die al eens eerder hebt gezien, er staan misschien huizen, er zijn velden, mogelijk bloemen. De reactie is dan gewoonlijk: blij dat ik er af ben. Laat mij hier nu maar een rustig rondwandelen. Je doet dit, ontmoet hier en daar eens iemand, spreekt wat met elkaar. Het zijn de rustige werelden, die men ook wel laagzomerland noemt. Maar dergelijke werelden verschillen nogal eens iets. U beseft wel dat een Nederlander zich in een ander landschap prettiger voelt dan een Rus, een Amerikaan, een Japanner, een Chinees, of bv. een Bosjesman. Hun werelden verschillen sterk van elkaar omdat zij leven in een wereld, waarin de vormen uit henzelf voortkomen. Maar dat beseft je gewoonlijk voorlopig nog niet.

Dan ga je langzaam maar zeker een wereld opbouwen, die je eigen wezen en behoeften uitdrukt. Voor de meesten is dit een langdurig en geleidelijk verlopend proces. Het volgende geeft althans iets weer van de manier waarop een dergelijke eigen wereld tot stand komt. Je ontmoet als geest een ander. Deze ander wijst je op iets waarvan je je nog niet bewust was - en wat er dus in jouw wereld voor jou nog niet was. Nu de ander er je op wijst zie je het echter opeens en kun je er vaak ook iets mee doen. Op deze wijze word je wereld voller en rijker. Gelijktijdig ga je echter beseffen dat sommige zaken, die je mogelijk in het begin erg hebben aangetrokken, onbelangrijk voor je zijn. Op het ogenblik nu, dat je iets als onbelangrijk gaat beschouwen, wijs je het af, zodat het er voor jou ook niet meer is.

Ik zou nu, niet ten onrechte mogelijk, u een beschrijving kunnen gaan geven van allerhande wonderlijke landschappen die inderdaad in de sferen voor entiteiten daar bestaan. Want in zomerland kun je van alles aantreffen, tuinen, vijvers, villa's en zelfs soms krotwoningen. Alles wat een mens zich kan denken, is er in de meest verschillende combinaties, wel te vinden. Maar uiteindelijk zijn dit allemaal droombeelden. De werkelijkheid voor eenieder die in dergelijke droombeelden leeft, is dat je na enige tijd steeds weer overvullige vormen en beelden aan het afschaffen bent. Je beseft immers steeds meer dat geestelijk leven ook betekent een voortdurend bezig zijn. Je kunt niet alleen niets doen. Zoals zelfs iemand op aarde al eens stelde: het zwaarste werk om bij voortduring te doen is wel het dolce far niente. Het heerlijkste nietsdoen wordt op den duur een belasting, een zware taak in zichzelf. Voor de geest betekent het verder dat je wereld kleiner wordt. Dat geeft je een gevoel van opgesloten zijn. Je moet dus wel bezig blijven.

Dit betekent, dat in je wereldbeeld steeds meer details weg gaan vallen. Wat overblijft is een wereld waarin in grote lijnen wordt uitgedrukt, wat volgens je huidige beseft je ideaal is. Er zijn dan toch nog wel fantastisch mooie werelden die voortkomen uit een gemeenschappelijk streven en denken van velen. Er zijn bv. mooie steden. Kortgeleden kwam ik zelfs in een wereldje, waarin toch meerderen leefden, waar men zelfs een soort ideaalbeeld van het Vondelpark had.

Hoe het ook zij: je krijgt meestal in toenemende mate het geval, dat de vormen er niet zo zeer meer op aan komen. Hoe minder je vormen belangrijk vindt, hoe gemakkelijker je meer contacten met anderen kunt opbouwen. Maar hoe rijker je banden met andere entiteiten worden, hoe vager de vormen. Belangrijk is in deze fase ook het meer bewust contact hebben met entiteiten die reeds verder gevorderd zijn. In de lagere zomerlandsferen is dit meestal een ontmoeting met een licht of een soort lichtende zuil, die een gevoel van genoeg en soms ook nog enkele gedachten uitstraalt. Nu wordt een dergelijk contact eerder een soort samen met iemand anders denken. Vaak heb je dan het gevoel een zeer belangrijke dialoog te hebben met iemand, die er wel is maar die je nog niet kunt zien.

Zo werk je je langzaam maar zeker naar een punt in je ontwikkeling toe, waarin vormen op zich onbelangrijk worden en alleen nog samenhangen kunnen uitdrukken, die op zich niet bindend meer zijn. Dan komt de bewustwording waarin je de tijd leert zien. Het is een wat wonderlijk ervaren. In je leven had je nooit de tijd voor alles wat je wilde. Wanneer je sterft, meen je dat je geen tijd genoeg voor alles had en nu, opeens, zie je die tijd liggen als een geheel.

Hoe moet ik u hiervan een enigszins aanvaardbaar beeld geven? De ontmoeting met de tijd als werkelijkheid is een neerschouwen. Het lijkt bv., of je op de rand van de Grand Canyon staat en naar beneden kijkt. Daar, als in een kloof, ligt de tijd aan je voeten, allerhande belangrijke verschijnselen zijn kenbaar voor je. Het is a.h.w. een zich niet bewegende historische stoet die wat wazig in de verte verdwijnt. Je voelt opeens dat je alles zou kunnen meten, dat hier Columbus op weg gaat, terwijl daar Karel de Kale zit na te denken en iets verder een beeld laat zien hoe Karel de Grote juist in het klooster gaat. Dit alles fascineert je. Er zijn er velen onder ons die daar een lange tijd alleen maar blijven kijken omdat zij zo steeds weer nieuwe facetten van de historie kunnen zien. Maar let wel: die historie verplaatst zich niet, jij verplaatst je blik of persoon steeds weer naar een volgende fase. Het is dus een optocht die je geheel kunt zien, maar waarbij je dan zelf wel overal langsheen dient te lopen omdat de stoet blijft staan.

Na enige tijd krijg je echter van het schouwspel toch wel genoeg, waarop je gaat rusten en overwegen wat je nu eigenlijk allemaal gezien hebt. Dat is dan een wonderlijk ogenblik, omdat je opeens zult gaan beseffen dat je zelf ook deel van die optocht bent. Je hebt jezelf wel gezien maar besepte dit nog niet. Nu zeg je bv.: hé, die koopman die daar in de buurt van die Karel de Kale rondscharrelde was ik eens. Ik weet weer precies hoe het was. Maar die wilde Saks die ruzie wilde maken met die Karel de Grote, was ik ook, ik herinner het mij nu weer precies. Je stelt je nu de vraag, hoe en waar je dan in de tijd zoal geleefd moet hebben. Zo krijg je een beeld van je ware ik. Waarmee een volgende fase begint.

Hoe die te omschrijven? Laat mij het maar zo stellen: je bent weer afgesloten van alle werelden. Je leeft geheel in herinneringen. Je bent behaaglijk en ontspannen. Beeld volgt na beeld. Het gehele proces kan soms lange tijd duren, soms ook is het menselijk gezien in korte tijd voorbij. Maar wanneer je nu voortaan weer naar de tijd, of naar een wereld kijkt, kijk je niet meer met de ogen en beelden van een enkele mens. Tot op dit ogenblik heb je alles vanuit een enkel punt gezien, maar nu reageer je eerder of je een gehele groep bent, waarvan de leden verschillende punten van beschouwing en beoordeling in kunnen nemen. Hoe dit nu weer te verwoorden? Zeg: je bent zeevaarder, slaaf, priester, vorst, enz. geweest. Dan beschik je over de herinneringen, associaties, die in al deze gestalten belangrijk waren en kunt a.h.w. door de ogen van al deze - of enkele van deze - incarnaties alles bezien wat er nu in geest en wereld gebeurt.

Dit is dan het begin van iets wat men persoonlijkheidsintegratie zou kunnen noemen. Want het geheel van het ik wordt zich weer van zichzelf bewust. Weet je eenmaal wie je werkelijk bent, dan zie je het bestaan ook op een geheel andere wijze. Bestaan is tot op dat ogenblik voor jou een concept geweest dat berust op denken, leven, steeds weer nieuwe dingen beseffen en doen. Nu ga je je bestaan eerder beseffen als een soort lijn, als iets wat te vergelijken is met de tijd waarop je neer hebt gezien. In deze periode is de reactie: Ik herinner mij een groot stuk van mijzelf, maar er moet meer zijn. Wat? En ook: wat betekent al hetgeen ik mij omtrent mijzelf herinner? De situatie vergt geen vormen meer. Je leeft in een wereld van vele trillingen die wij wel aanduiden als iets, wat tussen licht en geluid in ligt om voor de mensen een korte en aardige

aanduiding te geven. De werkelijkheid is natuurlijk nog wel wat anders. Het is net of alle verschillende delen van je persoonlijkheid voortdurend afzonderlijk worden aangesproken, dus op vele niveaus van bewustzijn en door vele verschillende stemmen. Je kunt overal gelijktijdig antwoord geven ook. Er is een enorme wisselwerking aan de gang tussen jezelf en iets anders en je trekt steeds meer alles wat je bent bijeen. Je ziet a.h.w. jezelf steeds meer als een punt en niet meer als een lijn.

Gelijktijdig definieer je je ligging als punt t.a.v. andere soortgelijke punten. In deze situatie vind je het altijd erg belangrijk jezelf aan iedereen voor te stellen. Zoiets als iemand die voortdurend blijft roepen: Ik ben Jansen, aangenaam. Alleen zeg je natuurlijk geen Jansen, maar omschrijf je eerder jezelf, je mogelijkheden en geschiedenis. Wat je dus voortdurend uitzendt is eerder een soort telepathisch ideogram. Je krijgt antwoord van die anderen op soortgelijke wijze en ontdekt dat er vele vergelijkbare waarden in die anderen aanwezig zijn. Die vergelijkbaarheid kun je echter dan niet meer omschrijven als het hebben van contacten. Het is eerder een deel hebben aan een en dezelfde kracht, macht, gebeurtenis. Het is moeilijk dit precies weer te geven.

Zo drijf je a.h.w. langzaam een wereld binnen waarin persoonlijke contacten en de noodzaak je voor te stellen, te zeggen: dit ben ik, steeds meer verwaasd. Het is meer een wereld die bestaat uit een niet per persoon gedefinieerde inhoud en emoties. Dan komt er ook een ogenblik waarop zelfs die emoties onbelangrijk voor je gaan worden en verdwijnen. Het enige wat je nog uitwisselt is je bestaan in samenhang met anderen. Je existeert als een soort bakken, dat voortdurend zijn ligging en betekenis in zich draagt en daardoor een samenhang duidelijk maakt. Daar anderen hetzelfde doen en in jouw bewustzijn als een reeks van bakens in de werkelijkheid kenbaar zijn, bouwt er zich in jou langzaam maar zeker een beeld op van de werkelijkheid waartoe je behoort. Dat is een wonderlijk spel van allerhande energieën, waar je uiteindelijk ook nog weer bovenuit komt. Maar het is te moeilijk om u dat ook nog uit te leggen. Maar het voorgaande maakt u toch reeds duidelijk dat een wereld van de geest in feite een continu proces van verandering betekent.

De mens die denkt dat hij nu wel precies weet hoe het er in het hiernamaals uitziet - wij hebben later vaak een hoop last met die idioten wanneer zij naar onze kant komen - staat voor het probleem dat alles toch weer anders is dan hij heeft gedacht. Dat is ook begrijpelijk. Wanneer ik u iets over mijn sfeer vertel, dan doe ik eigenlijk ongeveer als een VVV die Holland voorstelt als een soort groot Volendam. Wat niet geheel onjuist hoeft te zijn, maar toch maar een enkel aspect vormt van een geheel dat je niet weer kunt geven. Indien iemand u vertelt dat hij precies weet hoe het er in zomerland uit zal zien wanneer u daar terecht komt, geloof die a.u.b. maar niet. Misschien hebt u zelf een beeld van deze geestelijke werelden opgedaan tijdens uittredingen. Dat zal dan voor een deel mogelijk wel juist zijn. Maar nog altijd wordt uw waardering bepaald door hetgeen je stoffelijk denkt en zijn voor u vormen van overheersend belang, terwijl u de betekenis van die vormen en de reden van hun kenbaarheid - voor u dan - niet beseft.

Vele mensen denken tijdens een uittreding aan zich, zoals ze op aarde altijd doen. Dus bv.: eigenlijk ben ik toch wel een goed mens. Zoals anderen denken: ik deug eigenlijk niet. Gelukkig maar dat niemand het bemerkt. In beide gevallen is het natuurlijk anders. In het eerste geval valt het uiteindelijk tegen, in het tweede geval valt het meestal nogal mee. Maar hoe het ook zij, de wereld waarin u komt is een deel van uw eigen herinneringen. Misschien betreedt u een huis dat uw weergave is van een huis waarin u eens hebt gewoond toen u nog kind was, of mogelijk betreedt u een kerk waarin u eens, nu lang vergeten, een beleving had die wonderlijk was. Of je loopt in een landschap dat je eens hebt gezien, waarin je wel 20 minuten als verstomd hebt gestaan omdat je de schoonheid ervan wilde drinken. Die dingen bouw je weer op. Wanneer je anderen ontmoet verandert er daaraan natuurlijk wel iets, maar het is toch nooit een standaardbeeld, een onveranderlijke werkelijkheid. Je kunt in de geest een wereld vinden waarin 3 mensen met elkaar praten en toch allen de wereld, die zij schijnen te delen, geheel anders ervaren, levende vanuit hun eigen voorstellingen. Wat deze mensen gemeen hebben is een begrip dat op een bepaald punt mogelijk ook wel tot een vormgelijkheid in hun wereld kan voeren. Maar dan is dit alleen maar een soort rustpunt.

Om een beeld te geven dat dit verduidelijkt: Het is of zij, elk vanuit hun eigen werelden, naar een pleintje komen dat zij tezamen hebben gemaakt, maar dan wel middels verschillende op dit pleintje samenkomende wegen. Dat blijft bij praktisch alle contacten in zomerland zo bestaan. Denkt dus niet: nu ben ik in deze wereld en ontmoet een ander, die dus precies in dezelfde wereld leeft. Want de ander leeft in zijn eigen wereld. Stel liever: tussen de wereld van die ander en mijn wereld is een deurtje, iets wat wij gemeenschappelijk kennen en waardoor wij in staat zijn elkaar te bereiken. Er zijn er nu die denken: kan het niet een beetje optimistischer? Maar dat zijn vaak dezelfde, die waanbeelden boven de werkelijkheid stellen. Wanneer die in de werelden van de geest komen - en soms reeds voordien - zeggen zij: Wat is het bestaan toch vervelend. Heb je daar nu zo je best voor gedaan?

Dit brengt mij tot iets waarop ik toch ook even wil wijzen. Goed volgens menselijk inzicht is lang niet altijd ook geestelijk goed. Er zijn heel wat mensen, waarvan bij hun leven gezegd werd dat zij slecht waren. Maar gezien hetgeen zij betekenen nu zij zijn overgegaan, zouden zij eigenlijk best passen op een lijst van alle heiligen. Er zijn ook mensen, waarvan men op aarde meende: die is zo vroom en goed. Jammer, dat deze van ons moest gaan. De dood haalt toch altijd maar de besten weg ... Dat laatste hoor je meer ook al meent men het niet geheel. Want wanneer de mensen dood zijn, behoef je niets slechts meer over hen te vertellen, nietwaar? Deze mensen die men op aarde mogelijk als heiligen beschouwt, hebben in hun leven vele dingen gedaan waar niemand van af wist. Maar na de dood zullen zij daarmee zelf af moeten rekenen. Denk dus nooit dat u wel weet hoe het een ander na zijn dood zal gaan. Bovendien: elke persoonlijke wereld in de sferen is anders, zodat zelfs het licht van degene die u daar ontmoet, niet identiek hoeft te zijn met hetgeen u als licht voor uzelf ervaart. Alleen hetgeen tussen u beiden bestaat gedurende een contact is op dat ogenblik voor u beiden ongeveer gelijk en even werkelijk; al het andere kunt u dan maar beter vergeten.

Er zijn nogal wat mensen die naar onze werelden uittreden. Wij noemen hen wel een schertsend dagjes mensen, ofschoon het eerder nachtjesmensen zijn daar de mensen dit meestal alleen tijdens hun slaaperiode plegen te doen. Maar zij zijn in onze ogen toch echte toeristen. Wanneer zij bij ons komen, blijken zij een geheel eigen wereldbeeld aan te dragen, waarbinnen alle contacten met geesten zich af dienen te spelen. Er zijn er zelfs onder hen die regelmatig komen en druk bezig zijn zich een huis in zomerland te bouwen. Wij laten hen hun gang gaan en hebben daartegen geen bezwaren, maar weten dat zij later, wanneer zij werkelijk tot de werelden van de geest gaan behoren, deze pogingen zullen gaan beseffen als vergelijkbaar met het werken van een kind dat zandtaartjes "bakt". Op dit ogenblik is een dergelijke voorstelling een middel waardoor zij contacten met de geest kunnen aanvaarden. Indien u dus een huis wilt bouwen in zomerland, dan moet u wel beseffen dat al deze activiteit voor u geen enkel nut heeft, tenzij het tevens een middel is om in contact te komen met entiteiten.

Ook voor degenen die nog op aarde leven en bewust of onbewust met onze werelden in contact komen geldt hetzelfde als voor ons: contacten vormen een benadering van een objectievere beleving van de werelden en zijn zo datgene wat boven alles belangrijk is. De vormen die u zich herinnert zullen vergaan. Het zijn droombeelden die uit uzelf stammen of mogelijk mede door anderen werden opgebouwd. Zij zijn vluchtig. De denkbeelden die tijdens een contact in de sferen ontstaan zijn, de nieuwe visie die je mogelijk hebt gekregen op eigen leven of bepaalde zaken in de stoffelijke wereld, zijn echter zeer belangrijk. Want dit is het enige wat echt is en voor u blijvende betekenis kan hebben.

Haast onvermijdelijk in dit kader is de bekende vraag: waar komt een geleidegeest vandaan? Zoals men vroeger wel eens vroeg waar toch al die engelbewaarders vandaan kwamen. Waarop ik mij een heel mooi antwoord herinner, dat luidde: Dat zijn engeltjes die bij de politie zijn gegaan en daar een bepaald geval toegewezen kregen. Simpel gezegd is een beschermgeest eigenlijk alleen maar iemand uit de sferen die met iemand op aarde in harmonie is. Dit bepaalt het contact. Ik heb op het ogenblik contact met u middels een medium. Wat betekent dat ik een groot deel van mijn bewustzijn en persoonlijkheid middels concentratie tijdelijk via het lichaam en vooral zenuwstelsel van een mens tot uiting breng. Maar ben ik nu werkelijk in uw wereld? Goddank niet.

Ik ben alleen voor een groot deel van hetgeen in mijn eigen wereld nú gebeurt, doof. Ik ben afgesloten. Zoals je van een medium op aarde wel zegt: hier is sprake van een verhoogde bewustzijnsdrempel, waardoor ongevoeligheid t.a.v. de omgeving ontstaat, zo kunt u dit van mij ook zeggen. Ik blijf dus rustig in mijn eigen wereld. Ook wanneer ik als geleidegeest iemand ga "vergezellen", zo breek ik niet waarlijk los uit mijn wereld. Alleen zal een groot deel van mijn belangstelling en energie geconcentreerd blijven op de persoon met wie ik contact heb. Een geleidegeest gaat dus nooit stoffelijk naast u. Er is alleen sprake van een geestelijk contact met u. Wanneer die geleidegeest zich manifesteert, zo is dit meestal ook geen kwestie van aanwezigheid maar eerder het gebruiken van een astrale projectie. In sommige gevallen maakt men voor het zich kenbaar maken zelfs gebruik van u als middel, waarbij uzelf een beeld uitstraalt van een voorstelling die volgens u past bij de bereikte contacten.

Overigens maken wij een onderscheid tussen persoonlijke en meer algemene contacten met uw wereld. Hoeveel contacten denkt u bv. dat hier, op dit ogenblik, geestelijk bestaan? (Veel.) Indien wij uitgaan van geleidegeesten, dus contacten uit de geest die ook persoonlijke beïnvloeding en hulp plegen te verlenen aan een bepaalde persoon, zo zijn dit er ongeveer 50. Indien wij alle andere geestelijke contacten die het gebeuren hier waarnemen meetellen, zijn het er meer, wel rond 1000. Want wij doen hier nu eenmaal geestelijk werk en er zijn altijd heel wat geesten, die graag willen zien hoe een ander het er afbrengt. Trouwens, dit lijkt mij ook een menselijk begrijpelijke neiging. Want wanneer er vroeger een groot werk werd volbracht, telde je ook voor elke werker wel 10 mensen die alleen maar stonden te kijken wat er gaande was. Vooral de zomerlanders kijken, wanneer zij wat bewuster worden, graag hoe een ander werkt. Het kan geen kwaad en zij leren er vaak nog iets van ook. U ziet dus hoe groot het verschil is tussen de waarnemers op uw wereld en de aantallen werkers. Rond 50 geleiders die direct in uw wereld werkzaam zijn tegen 1000 entiteiten die alleen maar een situatie bezien.

Vraag: Moeten wij de zaal dan niet vergroten?

Antwoord: Indien u dit net als wij met uw gedachten kunt doen, mag u wat mij betreft uw gang gaan. Maar u vertaalt waarnemen met aanwezigheid in menselijk zin. Wat onjuist is. Stel dat die mensen op een stuk grond van 200 m² aan het werk zijn en dat vele honderden mensen hen gadeslaan. Moet je nu het bouwterrein groter gaan maken? Wel neen. Slikken nemen geen plaats in. Waarom zou het met geesten dan anders zijn? Noodzakelijk is een vergroten van uw zaal dus zeker niet. Maar mensen denken nu eenmaal ruimtelijk en daarom menen zij ook dat een geest ruimte inneemt. Maar vanuit het standpunt van een mens is een geest eigenlijk meer iets als een idee. Zoals voor ons een mens niet bepaald een werkelijk en ruimtelijk onaantastbaar wezen is.

Stel dat er bij ons kinderen geboren zouden worden - wat het geval is - dan zou een geestenmoeder haar kind geruststellen, wanneer het kwam met: moeder, ik heb zoiets vreemds gezien, ik zag een nevelachtig wezen maar ik kon er gewoon doorheen lopen. Moeder zou zeggen: dat is nu een mens, waar wij geen hinder van hebben. Maar je moet toch maar niet te veel door mensen heen lopen, want het zijn wezens bijna zoals wij en wanneer je er doorheen loopt krijgen zij onaangename rillingen langs de ruggengraat... Wat natuurlijk maar een grapje is, dat echter een beeld geeft van de werkelijke relatie tussen geest en mens op dit terrein. Wij maken geen kinderen in onze werelden. Er zijn wel kinderen. Dat zijn echter kinderen die zijn overgegaan naar onze wereld, maar door fouten in hun ontwikkeling niet in staat zijn volledig bewust hun geestelijke wereld te gaan beleven. Die zitten dan in een apart hoekje en worden beschermd.

Denk niet dat wij dergelijke kinderen op de mensen loslaten. Er zijn natuurlijk wel geesten, die volbewust zijn, maar reeds als kind zijn overgegaan. Die grijpen wanneer zij doorkomen vaak terug naar hun laatste vorm op aarde en manifesteren zich dus als kinderen. Maar hun inhoud is zeker even waardevol als bij geesten die veel plechtiger door plegen te komen. De stoffelijke herinneringen die je als geest nog hebt, zul je nu eenmaal vaak gebruiken wanneer je op aarde met de mensen contact wilt maken. Zoals ik een vorm van persoonlijkheid aanneem wanneer ik tot u spreek, die ongeveer strookt met hetgeen ik de laatste maal dat ik op aarde leefde, was en bovendien gemakkelijker in het medium te projecteren is.

Wat voor velen mogelijk niets nieuws betekent, maar toch altijd weer de moeite waard is om te onthouden. Maar dit is voor ons nog normaal. Het leukste vinden wij altijd de mensen op aarde die om de een of andere reden bij ons in de sferen een vinger in de pap willen hebben. Want wij kunnen dan niet zeggen als Toon Hermans: ...en vrienden, hier is dan de pap, eindelijk de pap. Wij kunnen hoogstens trachten hen duidelijk te maken dat hun idee van pap niet bestaat, dat je ons als mens wel kunt aanroepen, maar niet op kunt roepen. U kunt dus wel vragen of wij vanuit de geest u willen helpen maar u kunt het ons niet bevelen. Wanneer u dat nastreeft, zult u het moeten doen met geesten uit de achterbuurt die voor een dergelijk karwei mogelijk wel te vinden zijn.

Onze wereld is ergens onaantastbaar. De werelden van de lichtende geest kunnen niet op de een of andere wijze verstoord worden. Wanneer er een indruk komt die onharmonisch voor ons is, kaatsen wij die eenvoudig terug, zonder dit ook maar bewust te moeten doen. Een dergelijke poging bemerken wij niet eens, zo automatisch gaat dat, op dezelfde wijze waarop u mogelijk al pratende even een vlieg met een gebaar wegjaagt zonder u dit geheel bewust te zijn. Wanneer u komt met een bevel krijgt u dus geen reactie. Het is echter ook mogelijk dat u een harmonie met ons zoekt te bereiken. Dat bemerken wij dan wel en beseffen: hier is een contact mogelijk dat voor ons aanvaardbaar is. Laat ons eens zien wat er aan de hand is. Mogelijk kunnen wij hier iets doen of antwoorden. Het gaat dus alleen geheel vrijwillig. Wat maar goed is ook. Want er zijn heel veel mensen die het ons graag lastig maken in de sferen, wanneer zij maar zouden kunnen. Zij denken dat je als geest alles kunt en alles kent. Terwijl in werkelijkheid een geest veelal nog niet kan kennen, wat hij werkelijk kan en wat niet. Want je kunt als geest méér dan je kent.

Voor een geest ligt de situatie als volgt: Mijn vermogen is altijd het vermogen van mijn gehele persoonlijkheid en niet alleen maar het vermogen van het kleine deel van het ik, dat je in zomerland reeds beseft of in andere sferen leert kennen. Ik omvat mogelijkheden, energieën, ben deel van het goddelijke op een wijze die ik nu nog niet geheel beseft. Mijn werkelijke mogelijkheid komt overeen met alles wat ik bij de hoogste bewustwording kan bereiken. Maar al heb ik die krachten en mogelijkheden: het gaat mij daarmee net als u met f 25.-, die onbemerkt in de voering van uw jas zitten: je weet niet dat je ze hebt en kunt ze dus ook niet uitgeven.

Reactie: Dat bewaar je dus. Dat is wel goed.

Antwoord: Neen. Het is verkeerd. De meeste mensen denken dat er dingen zijn die je moet sparen. Maar wanneer je iets blijft sparen, bereik je daarmee zelfs op aarde alleen maar dat een ander het voor je uitgeeft. Geestelijk geldt dit nog veel meer. Wat je met je beschikbare middelen in overeenstemming met je eigen beseft kunt doen, moet je ook wel doen. Wanneer je over krachten beschikt dan moet je die ook gebruiken. Ontdek je in jezelf nieuwe mogelijkheden, dan moet je er ook iets mee doen. Voor ons in de geest geldt natuurlijk, dat wij ons ervan bewust moeten worden wát wij kunnen doen. Maar zodra wij een dergelijk bewustzijn verwerven, zullen wij daarmee ook moeten antwoorden op alles wat ons harmonisch aanspreekt, zelfs wanneer het uit uw wereld komt of uit een duistere wereld. Want het is een harmonie. En die is zelfs in een duistere wereld mogelijk voor een entiteit die los wil komen uit zijn beperkingen.

Maar wanneer ik in dit laatste geval "afdaal" naar een duistere sfeer dan ben ik er niet echt. Dan is daar alleen maar een deel van mijn belangstelling en eventueel kracht geconcentreerd. Want mijn werkelijk wezen en bewustzijn zal altijd blijven bestaan binnen ... zeg maar de sfeer waartoe ik behoor. Ik zeg dit nu over de werelden van de geest. Maar beseft u dat dit alles ook voor u waar dient te zijn? U bent hier en hebt een stoffelijk lichaam, waarvan u meent: dit ben ik. Maar wie zegt u nu dat uw geest geheel in dit lichaam zit; waarbij je je ook nog af zou kunnen vragen waarom een geest een dergelijke verpakking zou ambiëren... De geest die in u leeft, de ziel waaruit uw leven stamt, is op uw stoffelijk voertuig geconcentreerd. Maar zover mijn weten reikt bestaat zij tevens in de hoogste wereld waarin zij bewust kan leven. Wanneer de geest tijdelijk het contact met het lichaam zou verliezen of grotendeels verliezen, bestaat zelfs de mogelijkheid dat zij haar eigen wereld weer bewuster gaat beleven.

De werelden van de geest in al hun diversiteit zijn eigenlijk één geheel, een geheel waarin eenieder van ons tracht die dingen te zien, die tot zijn eigen wezen behoren, waaruit elk een de krachten put die volgens hem in zijn wezen zouden moeten bestaan. De werelden van de geest zijn een eenheid, die alleen in vele verschillende werelden verdeeld lijkt te zijn door onze verscheidenheid in besef en ons onvermogen tot volledig aanvaarden van alles wat is.

Mogelijk hebt u op dit alles enig commentaar?

Vraag: Er is toch niets anders dan het Ene?

Antwoord: Ja. Reëel is dit waar. Maar voor ons is het nog niet zo. Dit deel zijn van het Ene is iets wat door ons praktisch - vooral in het begin - ten hoogste zeer beperkt wordt beseft. Dat moeten wij eenvoudig aanvaarden, of het nu waar is of niet. Je kunt wel zeggen dat het zo is, maar dat betekent nog niet dat het werkelijkheid is die voor ons beleefbaar is. Eerst wanneer wij kunnen zeggen: het is zo voor mij, in mijn gehele handelen, leven en beleven hebben wij recht deze stelling zonder voorbehoud te aanvaarden. Want dan pas is het voor ons iets anders dan een stelling, een praktisch iets waaruit wij kunnen leven.

Wanneer wij stellen dat er een eenheid tussen alle dingen bestaat, zonder dat wijzelf die kunnen beleven of waarmaken, blijft het voor ons een theorie. En een theorie kan wel tot werkelijkheid worden, eens, in de toekomst, maar het is zeker dat zij nu voor ons nog geen beleefbare werkelijkheid is. Daarom moeten wij ons eerst aan de praktische feiten houden en mogen dan eerst onze werkelijkheid aanvullen met de theorie, die er een verklaring voor kan zijn. Mijn redenen om dit zo te stellen, zijn de volgende: je kunt niet leven volgens een theorie, maar zult alleen kunnen leven met de middelen en mogelijkheden die de praktijk je geeft, terwijl je keuze van mogelijkheden en middelen wel door de theorie bepaald mag worden, maar gebonden blijft aan hetgeen nu een beleefbare waarheid is. Verder breng je het niet.

Vraag: Indien je je, staande in een wereld, richt op bv. het kosmische licht of iets anders wat je nog niet bekend is, hoe kun je je daar dan een voorstelling van opbouwen?

Antwoord: Om je erop te kunnen richten, moet je er tenminste een voorstelling van hebben. Het verschijnsel kondigt zich voor jou steeds aan in de vorm van die voorstelling. Naarmate je meer open staat voor hetgeen voor het ik uit die voorstelling voortkomt, ontstaat een werkelijker kennen van de betekenis voor het ik, van het kosmische licht waarmee je contact zoekt en daarmee ook van de werkelijkheid, die het in zich is.

Reactie: Wat de tijd betreft zou dan hetzelfde gelden: ik kan de wereldgeschiedenis alleen maar zover overzien als ik mij deze reeds voor kan stellen.

Antwoord: Niet geheel. Je kunt alleen zover kijken als je je bewust bent van je eigen bestaan. Wanneer je nog zou moeten gaan incarneren, maar dit bewust zou willen gaan doen, is de kans groot dat je ook een stuk van de toekomst - als voor jou bestaande werkelijkheid - in de kloof van de tijd leert overzien. Ook de toekomst is deel van de optocht, al is hetgeen daarin gebeurt nog niet stoffelijk voor de mensen waar geworden. Het beeld van alle mogelijkheden in de tijd is in de kloof aanwezig. Door je voorgenomen incarnatie ben je in harmonie met een deel daarvan en kun je dit overzien.

Vraag: Wanneer ik in een vroegere incarnatie dier ben geweest, kan ik dan de menselijke wereld van die dagen overzien of overzie ik alleen de dierenomgeving?

Antwoord: U ziet als geest de wereld van de dieren en de mensen, beseffende dat u deel bent van het dier bij meditatie ná de waarneming. Wel zult u die wereld waarvan u het geheel kunt overzien, dan vanuit een dierlijk standpunt beleven. De nadruk ligt voor u nog steeds op alles wat toen als dier voor u belangrijk kon zijn en uw verdere ontwikkeling bepaalde. Het verdere is mogelijk krachtens uw bereikte bewustzijn overzienbaar, maar is niet intens beleefbaar.

Vraag: Dus eigenlijk een fragmentarisch beeld?

Antwoord: Alle herinneringen zijn ergens fragmentarisch, daar onze aandacht altijd wordt getrokken door hetgeen voor ons gebeuren was, niet door de verveling. Deze laatste is er wel maar wij hebben geen behoefte ons daarmee bezig te houden deze terug te vinden en te

herbeleven. Wij verwaarlozen dus altijd grote delen van ons bestaan om te komen tot een geschiedenis van het ik, die compact uit hoogtepunten is opgebouwd.

Vraag: Wij zijn toch niet echt dieren geweest. Dierlijk misschien, maar dieren?

Antwoord: Gewoon dier is mogelijk. Trouwens, waarom zou dat niet zo zijn? Alle leven is deel van dezelfde kracht. Maar ja, de mens heeft een fout. Hij is cerebraal en ziet zich daarom een exceptie in de schepping. De mens is zo trots op zijn hersenen dat hij niet eens in de gaten heeft, dat de wijze waarop hij die hersenen steeds meer is gaan gebruiken, nog wel eens de reden van zijn ondergang zou kunnen zijn. De mens gebruikt natuurlijk zijn hersenen wel, maar zelden goed. Wat is het verschil tussen leven en leven?

Reactie: Bewustzijn.

Antwoord: Bestaat er geen vorm van bewustzijn in elk leven, zodat er alleen een gradueel verschil is? Maar indien u dit toegeeft, hoe komt u er dan toe om op grond van hetgeen u nu bent te beweren dat u nooit deel van deze andere vormen met geringer bewustzijn geweest kunt zijn? Want ons leven is een ontwikkelen van bewustzijn. Het totaalbestaan is, gezien vanuit het ego, een voortdurend intensere bewustwording van de totaliteit van dit ego plus de plaats van dit ego in het totale bestaan. Vanuit de mens bezien lijkt dit evolutie, die echter een algemene rusttoestand als einddoel kent, een evenwichtigheid die door de strevende niet bereikt kan worden, daar zij geen voldoende besef hebben van eigen werkelijkheid om het evenwicht dat in hen rust te beseffen en voor zich waar te maken.

Vraag: Dus alle dieren worden mens?

Antwoord: Je kunt niet zeggen dat alle dieren "dus mens worden". Wel kun je met zekerheid stellen, dat elk dier dat komt tot een emotie die buiten het normale instinctieve gedragspatroon omgaat hierdoor de kans heeft een hogere vorm van leven te betreden. Onder omstandigheden kan die hogere vorm de mens op aarde zijn, maar het is evenzeer mogelijk dat die hogere vorm elders in het al gevonden wordt.

Vraag: Hoe herken ik een wezen dat niet de menselijke vorm kent, zoals een natuurgeest of bv. een hogere engel?

Antwoord: Vele antwoorden zijn mogelijk. Voor u het meest waarschijnlijk is dit: Door het aanvoelen van een dergelijk wezen dat zich aan u manifesteert, denkt u er een vorm bij, die volgens u duidelijk uitbeeldt wat het wezen volgens uw aanvoelen moet zijn. De natuurgeest ziet u op een soortgelijke wijze. Die kan u wel zien als een soort bol met allerhande stralende punten erop, waaruit je gedachten ontvangt en waarop je vaak moet reageren, zelfs wanneer je dit niet aangenaam vindt. De natuurgeest ziet u dus niet als de vorm van een mens, maar als een invloed die strookt met uw werking op die natuurgeest. U zult die geest misschien zien als een kabouter, omdat dit beeld in u de meest juiste vertaling lijkt van hetgeen u aan beïnvloeding ontvangt. De natuurgeest op zich echter is eerder een amorf wolkje van energie dat rondwaalt.

Vraag: Maar dergelijke figuren bestaan toch wel?

Antwoord: Als invloeden ja, maar de gestalten waarin zij voor de mens kenbaar plagen te worden, komen voort uit het bewustzijn van de waarnemende mens, niet uit de aard van de natuurgeest.

Vraag: Maar hoe ziet die natuurgeest er dan werkelijk uit?

Antwoord: Dat kun je een mens niet geheel duidelijk maken. Maar een wolkje van energie, dat vele vormen en werkingen kan vertonen, is volgens mij de omschrijving die nog het dichtst bij de waarheid komt. De natuurgeest kan dus eigenlijk elke vorm aannemen en kracht in elke vorm tot uiting doen komen, mits hij daarvoor een beroep doet op zijn eigen krachtstructuur. Zo kan een natuurgeest bv. met stenen gooien. Een natuurgeest heeft een eigen besef waardoor de reacties worden bepaald, ook als dit niet altijd gelijk komt aan hetgeen een mens als besef, intellect e.d. pleegt te beschouwen. Het heeft echter weinig zin voor mij u een wereld en wijze van leven te gaan beschrijven die toch voor u onvoorstelbaar is, zodat het resultaat eerder een nieuwe reeks van misvattingen dan een groter begrip zou zijn. Er is daarin zelfs geen sprake van vormen en plaatsen op de wijze waarop u deze begrippen kent.

Vraag: Is het mogelijk bv. bij waarneming van die tijdslijn de kathedralen op te zien bouwen e.d.?

Antwoord: Zien kun je het. Wanneer je in denken en beschouwen een identificatie kunt bereiken met iets of iemand, behorende in de tijd waarin die kathedralen werden gebouwd, is het mogelijk de gehele bouw te volgen en later in jezelf dus ook geheel te verwerken en te beseffen indien je dit wenst.

Vraag: Een geest is zich dus in meerdere dimensies bewust?

Antwoord: Een leuke manier om iets over ons te zeggen. Maar wat is een dimensie eigenlijk? Uw continuüm bestaat voor u uit 3 lijnen die elkaar kunnen kruisen onder een hoek van 90°. Indien men een vierde lijn onder eenzelfde hoek t.a.v. de anderen zou kunnen trekken, die niet gelijktijdig een verlengde vormt van een van de eerste 3 lijnen, zo is dit een vierde dimensie. Je kunt nu wel zeggen dat de geest extra afmetingen kent, maar juist lijkt het mij te stellen: Voor ons heeft de ruimte en al het daarin bestaande andere eigenschappen dan voor de mens.

Vraag: Is het mogelijk middels drugs terug te gaan in de tijd en zo bv. te ervaren hoe een dier leeft?

Antwoord: Het is mogelijk onder invloed van drugs iets te beleven wat behoort tot een vroeger bestaan, ook een dierlijk bestaan eventueel, mits er door kennis op aarde opgedaan en bewust of onbewust in de hersenen verankerd een vergelijkbaar beeld bereikbaar wordt. Dan ontstaat een droombeleving, waarbij een deel van het geestelijk ego geconcretiseerd wordt binnen de stofmens en wel aan de hand van kennis en of herinneringen die reeds in dit lichaam berusten. Overigens lijkt mij de procedure niet erg raadzaam, daar alle beheersing daarbij ontbreekt en bovendien vaak de betekenis van het beleefde achteraf niet voldoende beseft kan worden.

Vraag: Waar ligt het begin van alle bewustzijn?

Antwoord: Het begin van alle bewustzijnsontwikkeling kan volgens mij het beste worden omschreven als het ogenblik waarop je verschil maakt tussen hetgeen je bent en niet bent, zonder dat hierbij verdere omschrijving noodzakelijk is. Te zeggen waar het begin van alle bewustzijn op niet persoonlijke basis ligt, is m.i. niet doenlijk, omdat wij niet weten of de bestaanscyclus die wij beseffen, de enige is. Dit aannemende kan men zeggen: het begin ligt voor de mens bij de halfewitten, waar meerdere half-existenties op aarde een uitstraling hebben, waarmee een geest zich, zij het met een groep ervan, zou kunnen verbinden om stoffelijke indrukken op te doen.

Vraag: Is in de geest contact mogelijk met existenties van andere planeten, die een geheel ander bewustzijn hebben?

Antwoord: Dat wel. Maar je hebt het al zo druk om contact te krijgen met alles wat in verband met jezelf bestaat en mogelijk is, dat het zelden of nooit voorkomt dat men contacten met anderen zal gaan maken met de bedoeling contact op te nemen met een wezen dat op andere planeten dan de aarde heeft geleefd. De ontmoetingen die plaats vinden, zullen over het algemeen gebaseerd zijn op een erkende harmonie, waarbij men niet verder gaat met een zoeken naar een omschrijving van hetgeen de ander mogelijk eens is geweest, maar eerder zoekt naar een uitwisseling van inhoud tussen ik en de ander op basis van de harmonie die mogelijk is gebleken. Vaak zal het door u bedoelde wel niet voorkomen.

Vraag: Wat is het typerende bewustzijn tussen natuurgeest en mens bezien?

Antwoord: Een natuurgeest is een vorm van energie, die alleen kan reageren op bepaalde energieomzettingen in de materie en alleen op dit punt existeert en bewust is en kan handelen. Zodra de materiële werkingen wegvallen is die natuurgeest dus a.h.w. in slaap. De afhankelijkheid van het bewustzijn is voor de natuurgeest dus gebonden aan verschijnselen in een andere wereld dan de zijne. Bij mens en geest verloopt het gehele bewustzijnsproces continu en onafhankelijk van werkingen in andere werelden, waarbij de verschijnselen in werelden die beseft worden, slechts dienen tot aanvulling van het bewustzijn dat in de mens of geest reeds en bij voortdurend bestaat.

Reactie: U hebt gezegd dat de geest niet kan worden opgeroepen, maar wel aangeroepen kan worden. In de bijbel staat dat Saul de geest van Samuel deed oproepen. Dit wordt aangevoerd als bewijs dat alle seances zoals deze uit de duivel zijn.

Antwoord: U maakt een bekende fout door aan te nemen dat de bijbel seances als deze verbiedt, terwijl zij in feite necromantie verbiedt, wat heel iets anders is. Wat de heks van Endor betreft - waarover uw verhaal gaat - zo is duidelijk dat zij probeerde een verschijning te veroorzaken, maar let wel: zij was zelf getroffen en angstig toen de opgeroepene werkelijk verscheen en niet alleen een schijnvorm. Hieruit blijkt wel dat haar eigen praktijken berusten op het scheppen van figuren, al dan niet met behulp van geesten uit het duister, maar dat zij zeker niet over het vermogen beschikte geesten uit een lichte sfeer op te roepen.

Reactie: Niet de bijbel verbiedt dit, maar de heren bijbeluitleggers.

Antwoord: Indien alle christenen alleen eens alles zouden doen, wat in het evangelie staat dat een christen moet doen en zich niet middels exegeten ervan afmaakten, zou deze wereld een andere zijn. De mensen die uitleggen, zullen hun uitleg steeds richten volgens hun eigen opvattingen en hetgeen zij prettig vinden. En overal op de wereld zult u mensen vinden die - zelfs tegen alle bewijzen in - blijven zeggen dat iets niet kan en niet mag bestaan, dat iets uit het duister moet zijn, wanneer hun eigen gezag daarbij in het geding komt. In de tijd dat de medische wetenschap minder wist dan nu en van alle 10 kraamvrouwen er minstens 3 aan de kraamvrouwenkoorts stierven, donderden de doktoren tegen alle kwakzalverijen. Waarbij menigeen ook Louis Pasteur daaronder betrok tot men niet meer anders kon dan diens bereiken en verdiensten erkennen. Verbaast het u dat ook degenen die hun gezag aan de bijbel menen te kunnen ontleen, zich verweren tegen alle benaderingen van problemen die hun gezag zouden kunnen beknotten? De geest is voor hen het grootste gevaar, daar deze dogma's en paternalistische denkwijzen aan de kaak stelt, terwijl door het werken van de geest bv. zieken genezen worden, waar de heren zelf steeds weer alleen verwijzen naar Gods genade. De reden lijkt mij concurrentienijd te zijn.

Vraag: Indien een geest in zijn wereld iets niet weet kan hij dan ook een expert raadplegen?

Antwoord: Een menselijke voorstelling. Ik zou ja kunnen zeggen maar dat is dan niet geheel juist. Want je kunt geen expert raadplegen, zoals mensen die zien, maar je kunt op grond van een probleem een harmonie verwerven met anderen, die dit probleem gekend hebben en mogelijk vanuit hun ervaring je iets laten absorberen waardoor je zelf een oplossing van je probleem mogelijk maakt.

Vraag: Hoe beweegt de geest zich in haar wereld?

Antwoord: Zij beweegt zich niet. Zij concentreert zich op een punt of wezen. Hierdoor wordt haar gevoel van aanwezigheid en het punt van contact bepaald. Het is het eigen voorstellingsvermogen dat vooral kort na de overgang tekortschiet, waardoor men de menselijke wijze van voortbeweging nog steeds voor zich simuleert, ofschoon deze niet noodzakelijk is. Ik zal een theoretische uitleg geven, daar een praktische omschrijving voor u nog niet duidelijk zou zijn. Stel: Er is één enkele kracht waarin alles bestaat. De geest is deel van die kracht. De geest is een bewustzijn, dat zich in alle delen van dit veld zou kunnen bevinden. Indien ik mij op een contact richt dat een "ander" deel van het krachtveld betreft dan dat waarin nu mijn contacten liggen, zal elders dit bewustzijn actief worden. Het ik-besef is verplaatst, niet de geest als zodanig.

Je zou kunnen zeggen: de kracht is overal aanwezig, terwijl het bewustzijn bepaalt welk deel van die kracht op een bepaalde wijze geactiveerd is. Wat, nogmaals, theorie is. Praktisch geldt: ik ben niet, tenzij ik denk dat ik ben. Mijn zijn is mijn gedachte. Mijn gedachte is de bepaling van alles, wat ik ben, wat ik doe, waar ik ben. Ik moet nu sluiten. Ik heb getracht u iets te brengen wat voor u belangrijk is en heb tevens getracht uw vragen zo eerlijk en open mogelijk te beantwoorden. Toch wil ik u er nogmaals op wijzen dat het bestaan in de geest steeds bepaald zal worden door het besef. Voor mij betekende dit, dat ik slechts door mijn besef plus een benadering van uw voorstellingen een beeld kon ontwerpen, dat althans enigszins overeenkomt met de werkelijkheid die u in de sferen eens zelf zult beleven.

Overeenkomst, maar dus niet geheel identiek is met. Ieder van u zal ook in de geest zijn eigen weg gaan, zijn eigen werelden ontmoeten. Ieder zal ontdekken dat harmonieën voor contacten in de sferen belangrijker zijn dan vormen of iets anders. Ieder van u zal ook op den duur beseffen, dat een terugkeer naar de werkelijkheid van al wat je bent, het enige is in alle werelden van de geest, wat werkelijk en volledig zinrijk is.

En daarmee dank ik u voor uw aandacht.

Goedenavond, vrienden.

WAT IS ESOTERIE

Goedenavond, vrienden.

Wij moeten nog een stukje aan esoterie doen. Ik wil dan maar beginnen met het belichten vanuit mijn denken van de vraag wat esoterie is. Esoterie is het zoeken naar de innerlijke weg. Alleen deugt bij vele mensen de bewegwijzering niet. Wat wij doen wanneer wij esoterisch zoeken? Wij trachten onze illusies uit te sorteren uit de werkelijkheid van ons bestaan. Wat is het einddoel van elk esoterisch streven? De werkelijkheid. Wat waar is en wanneer je het zegt zo heel eenvoudig lijkt. Dat is het wonderlijke in de wereld van de mensen: de dingen die werkelijk de moeite waard zijn, zijn gewoonlijk heel eenvoudig en zeker niet bepaald ingewikkeld. Neem de wetten van de kosmos maar eens als voorbeeld: De Nederlandse staat kent wetboek van strafrecht, burgerlijk recht, andere voorschriften. De kosmos doet het heel eenvoudig met een wet van oorzaak en gevolg die alles omvat. Hoe eenvoudig en gelijktijdig algemeen geldend is die wet; dit geldt volgens mij voor alle dingen die werkelijk de moeite waard zijn.

Esoterie is de kunst om het overbodige weg te laten zodat wij eindelijk het werkelijk essentiële te zien krijgen. Maar ja, als je mens bent en ook wel eens als je geest bent, blijf je meer op het overbodige gesteld te zijn dan op het noodzakelijke. Is dit u ook wel eens opgevallen? De meeste mensen reageren vaak ongeveer als Marie Antoinette toen men haar zei: Madame, het volk lijdt honger want het heeft geen brood. De goede Marie sprak toen: laat ze dan taartjes eten. De mens reageert vaak, zij het minder direct kenbaar, op soortgelijke wijze wanneer hij met het leven en de problemen daarvan wordt geconfronteerd. Men wil eenvoudig niet begrijpen of zien waar het wezenlijk om gaat. De mens is eenvoudig ondanks alle bewijzen niet bereid aan te nemen, dat God, het leven en de noodzaken van het leven er wat anders uitzien dan hij op grond van zijn eigen leefwijze bereid is aan te nemen.

Daarom meen ik dat een zoeken naar eenvoudig, van belang kan zijn voor eenieder. Het brengt mij er toe een reeks kortere opmerkingen omtrent de esoterie, of op terrein van die esoterie te gaan plegen. Kort, want men heeft tegen mij gezegd: ze hebben het te lang gemaakt – ze, dus ook u – maak jij het nu maar kort. En daar zit ik dan nu mee opgescheept. Voor mij is dit een moeilijk punt. Want vroeger zei ik ook steeds weer: Ik maak het kort. Maar dan kwam er weer een nieuwe karaf met port op tafel en werd kort lang. Maar nu moet ik proberen van lang kort te gaan maken.

Wanneer je zoekt naar waarheid, zet dan zoveel mogelijk theorieën opzij en kijk naar de enkele feiten waar je zeker van bent. Een mens die op zoek gaat naar God, zal Hem niet vinden. Maar een mens die openstaat voor God, zal door God gevonden worden. Het grote kan ons altijd bereiken, maar wij zijn vaak te klein om het grote te bereiken. Daarmee moeten wij bij al ons streven rekening houden. Wanneer je jezelf vragen stelt, begin met die vragen waarop volgens je eigen gevoel een eenvoudig antwoord mogelijk is. Vraag jezelf bv. liever: ben ik werkelijk tevreden met mijzelf zoals ik ben, dan: Is God tevreden met mij zoals ik ben? Want wanneer je werkelijk denkt dat je op die laatste vraag een juist antwoord weet, vergis je je toch wel erg. Wanneer je werken wilt met geestelijke krachten, vraag je dan niet af wat dit voor dingen zijn en hoe het precies werkt. Probeer eerst eens resultaten te behalen.

Wanneer je dan later nog tijd over hebt, kun je altijd nog proberen uit die resultaten iets omtrent de geaardheid van de geestelijke krachten af te leiden.

Wat dat betreft moet je ook onthouden in de esoterie, vooral wanneer je geconfronteerd wordt met angsten: Er is bij de meeste mensen maar één ding waar zij werkelijk bang voor zijn. Zij noemen het de duivel, maar het is hun verborgen ik. Wanneer je erg bang bent moet je je dus nooit afvragen hoe je kunt vluchten. Want dat lukt je toch niet. Vraag je eenvoudigweg wat er in jezelf kan bestaan waardoor je de angst ervaart. Heb je hierop een antwoord gevonden dan zul je ook niet meer bang zijn, want dan ken je de reden. Wanneer je weet waarom je werkelijk bang bent dan ben je niet meer onbeheerst bevreesd. Je hebt nog geen vrede, maar je krijgt toch wel het gevoel dat je nu uit kunt vinden wat je ertegen moet beginnen.

In alle esoterie, alle meditatie, contemplatie en wat daarbij hoort, moet je ook leren altijd weer zo eenvoudig mogelijk te beginnen. Ik zie dat wel eens wanneer men op aarde bezig is en laatst zag ik daar iemand die begon met mediteren en maar meteen als onderwerp nam: de betekenis van Jezus Christus voor de kosmische bewustwording. Wanneer de man zijn denkbeelden, die hij voor waarheid en esoterie aanzag, had opgeschreven, is de kans groot dat hij in een gekkenhuis terecht was gekomen. Voor zich meende hij echter dat zijn vele extreme uitingen van algeheel onbegrip wijsheid waren. Die mens was veel verstandiger geweest en had meer bereikt wanneer hij eenvoudig gemediteerd had over de vraag: Wat trekt mij zo aan in Jezus Christus? Hij zou dan minder pretenties hebben gehad maar zou volgens mij in besef veel verder zijn gekomen.

Je moet ook nooit van een ander uit willen gaan. Esoterie is nu eenmaal iets anders dan meteorologie. In deze laatste kun je praten over een hogedrukgebied en een depressie, die naderbij komt, waarbij zij een regenfront voor zich uitjaagt, dat dan net boven Den Haag tot stilstand komt. Daar kun je aan uiterlijke omstandigheden iets afmeten en de waarnemingen van anderen verwerken. Maar in jezelf kun je niets zonder meer toetsen aan omstandigheden, stellingen en persoonlijkheden buiten jezelf zonder te beseffen, dat hier alleen je mening, niet de feiten in het geding komen. Je moet je innerlijk altijd allereerst af gaan vragen: Wie ben ik, wat ben ik, hoe ben ik, wat wil ik, waarom wil ik het? Wanneer je op al die vragen en volgens jou geheel juist en blijvend geldend antwoord weet te geven - wat langer neemt dan je denkt - dan ben je esoterisch al een aardig eindje verder gekomen.

Waarna ik besluit met enkele opmerkingen, die mogelijk niet zo heel erg esoterisch zijn, maar daarvoor erg praktisch kunnen zijn voor u. Wanneer je een medemens veroordeelt, vraag je eerst eens af wat je zelf wel bent. Eerst wanneer blijkt dat je zelf geheel niet, op geen enkel terrein te veroordelen meent te zijn, mag je bescheiden een oordeel hebben omtrent de uiterlijke verschijnselen die een ander heeft veroorzaakt, maar nog steeds niet over de ander. Wanneer je leeft, dan is goed alles, wat je met geheel je wezen kunt doen en aanvaarden. Wanneer je bewust wilt worden, esoterisch bewust wilt worden enz., beperk je dan zoveel mogelijk alleen tot dingen, die je met geheel je wezen wilt en kunt doen, met al je kracht, met al je gedachten en je gehele wil. Wanneer je alle dingen die je maar half doet, opzijzet waar dit mogelijk is, heb je minder te doen, zul je innerlijk harmonischer kunnen zijn en kom je met dit leven toch ook nog tot een goed resultaat.

Een mens, die wordt voortgejaagd door zijn dromen is gewoonlijk als iemand, die zich bevindt in een snel bewegend voertuig zonder stuur. En langs de weg zijn gewoonlijk vele afgronden aanwezig. Een mens die wordt voortgestuwd door zijn erkenning van mogelijkheden en zijn innerlijk besef van juistheid, zal macht hebben over zijn voertuig en ondanks alle hinderpalen de kracht in zich hebben om de weg te bepalen die hij gaat.

Nog een punt: Wacht u voor diepzinnigheden, vooral wanneer anderen - zoals ik - daarmee aan komen dragen. Want u bent vaak geneigd daarin meer te zoeken dan erin zit en u haalt er dan mogelijk wel veel uit, maar wanneer u dat dan in de praktijk wilt gebruiken haalt u een strop. Diepzinnigheden zijn goed, zoals je ze begrijpt. Ben je het er zo mee eens, dan moet je maar eens proberen of je er iets mee kunt doen.

Laat de rest dan maar rusten. Mensen die proberen dingen die zij half kennen of beheersen, te gebruiken echter zijn vaak nog gevaarlijker voor zich en anderen dan kinderen die in een hooiberg met lucifers zitten te spelen. Houd dus rekening met je mogelijkheden. Zoek naar begrip voor de eenvoudige dingen van het leven en streef eerst naar een beheersen van die eenvoudige dingen. Pas wanneer je daarin geslaagd bent, kun je zonder groot gevaar voor jezelf en anderen verder gaan op je pad.

Waarmee ik mijn bijdrage nu besluit.

Ik dank u voor uw aandacht en wens u een goedenavond.

d.d. 8 november 1974